Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

7. travnja 2022.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Pravosudna suradnja u kaznenim stvarima – Uzajamno priznavanje – Okvirna odluka 2005/214/PUP – Izvršenje novčanih kazni – Članak 1. točka (a) podtočka ii. – Odluka kojom se nalaže plaćanje novčane kazne koju je donijelo upravno tijelo – Odluka protiv koje se može podnijeti pravni lijek državnom odvjetniku koji podliježe uputama ministra pravosuđa – Kasniji pravni lijek pred sudom koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima”

U predmetu C-150/21,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Općinski sud gradske četvrti Centar u Łódźu, Poljska), odlukom od 23. veljače 2021., koju je Sud zaprimio 5. ožujka 2021., u postupku koji se odnosi na priznavanje i izvršenje novčane kazne izrečene osobi

D. B.,

uz sudjelovanje:

Prokuratura Rejonowa Łódź-Bałuty,

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: J. Passer, predsjednik vijeća, N. Wahl i M. L. Arastey Sahún (izvjestiteljica), suci,

nezavisni odvjetnik: N. Emiliou,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za Prokuraturu Rejonowu Łódź-Bałuty, J. Szubert, *prokurator regionalny w Łodzi*,

– za poljsku vladu, B. Majczyna, u svojstvu agenta,

– za nizozemsku vladu, K. Bulterman i P. Huurnink, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: poljski

– za Europsku komisiju, M. Wasmeier i K. Herrmann, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 1. točke (a) podtočke ii. Okvirne odluke Vijeća 2005/214/PUP od 24. veljače 2005. o primjeni načela uzajamnog priznavanja na novčane kazne (SL 2005., L 76, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 69.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009. (SL 2009., L 81, str. 24.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 16., str. 169.) (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka 2005/214).

2 Zahtjev je upućen u okviru postupka koji je Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Justitie en Veiligheid (Središnji ured za sudsku naplatu, Ministarstvo za pravosuđe i sigurnost, Nizozemska) (u daljnjem tekstu: CJIB) pokrenuo radi priznavanja i izvršenja novčane kazne u Poljskoj koja je u Nizozemskoj izrečena osobi D. B. zbog povrede prometnih propisa.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Člankom 1. Okvirne odluke 2005/214, naslovljenim „Definicije”, određuje se:

„Za potrebe ove Okvirne odluke:

(a) ‚odluka’ znači konačna odluka kojom se nalaže plaćanje novčane kazne fizičkoj ili pravnoj osobi ako je odluku donio/donijelo:

[…]

ii. tijelo države izdavateljice koje nije sud za kazneno djelo prema pravu države izdavateljice, pod uvjetom da je dotična osoba imala mogućnost iznijeti predmet pred sud koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima;

iii. tijelo države izdavateljice koje nije sud, za radnje koje su kažnjive sukladno nacionalnom pravu države izdavateljice zbog činjenice da su povrede pravnih pravila, pod uvjetom da je dotična osoba imala mogućnost iznijeti predmet pred sud koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima;

[…];

(b) ‚novčana kazna’ znači obveza plaćanja:

i. novčanog iznosa utvrđenog u odluci na temelju osude zbog kažnjive radnje;

[…]”

4 Člankom 3. te okvirne odluke, naslovljenim „Temeljna prava”, propisuje se:

„Ova Okvirna odluka ne utječe na obvezu poštovanja temeljnih prava i temeljnih pravnih načela utvrđenih člankom 6. [UEU-a].”

5 U članku 4. navedene okvirne odluke, naslovljenom „Dostavljanje odluka i obraćanje središnjim tijelima”, u stavku 1. navodi se:

„Odluka se zajedno s potvrdom iz ovog članka može dostaviti nadležnom tijelu države članice u kojoj fizička ili pravna osoba protiv koje je donesena odluka ima imovinu ili ostvaruje dohodak, ima uobičajeno boravište ili, kada se radi o pravnoj osobi, registrirano sjedište.”

6 Člankom 5. te okvirne odluke, naslovljenom „Područje primjene”, u stavku 1. određuje se:

„Ako su sljedeći prijestupi određeni kao kažnjivi u pravu države izdavateljice, imaju pod uvjetima iz ove Okvirne odluke i bez provjere dvostruke inkriminiranosti radnje, za posljedicu priznanje i izvršenje odluka:

[…]

– ponašanje kojim se krše prometni propisi, uključujući kršenje pravila o broju sati vožnje i vremenu odmora i propisi o opasnim tvarima,

[…]”

7 Članak 6. Okvirne odluke 2005/214, naslovljen „Priznavanje i izvršenje odluka”, glasi kako slijedi:

„Nadležna tijela u državi izvršiteljici priznaju odluk[u] koja im je dostavljena sukladno članku 4. bez daljnjih formalnosti i bez odgode poduzimaju sve potrebne mjere za njezino izvršenje, ako nadležno tijelo ne odluči uvažiti neki od razloga za nepriznavanje i neizvršenje iz članka 7.”

8 U skladu s člankom 7. te okvirne odluke, naslovljenim „Razlozi nepriznavanja i neizvršenja”:

„[…]

2. Nadležno tijelo u državi izvršiteljici također može odbiti priznati ili izvršiti odluku, ako utvrdi da:

[…]

(g) prema potvrdi iz članka 4. dotična osoba nije u pismenom postupku, sukladno pravu države izdavateljice, obaviještena osobno ili preko svog zastupnika, ovlaštenog sukladno nacionalnom pravu, o svom pravu da osporava odluku i rokovima za takav pravni lijek;

[…]

3. U slučajevima iz stavka 1. i stavka 2. točaka (c), (g), (i) i (j), prije donošenja odluke o nepriznavanju i neizvršenju odluke, u cijelosti ili djelomično, nadležno tijelo u državi izvršiteljici savjetuje se na odgovarajući način s nadležnim tijelom u državi izdavateljici i, prema potrebi, traži da mu bez odgode dostavi sve potrebne informacije.”

9 Člankom 20. stavkom 3. te okvirne odluke propisano je:

„Svaka se država članica može, kada potvrda iz članka 4. upućuje na to da su možda povrijeđena temeljna prava ili temeljna pravna načela iz članka 6. Ugovora, uskratiti priznavanje i izvršenje odluka. Primjenjuje se postupak iz članka 7. stavka 3.”

Poljsko pravo

10 Članak 611.ff stavak 1. ustawa – Kodeks postępowania karnego (Zakon o kaznenom postupku) od 6. lipnja 1997. (pročišćeni tekst Dz. U. iz 2020., pozicija 30.), glasi:

„U slučaju zahtjeva države članice Unije, koja se u daljnjem tekstu ovog poglavlja naziva ‚država izdavateljica', za izvršenje pravomoćne odluke kojom se izriču novčane kazne, izvršava ju općinski sud na čijem području nadležnosti počinitelj ima imovinu ili ostvaruje dohodak ili ima stalno ili privremeno boravište. […]”

Glavni postupak i prethodna pitanja

11 CJIB je 22. rujna 2020. podnio zahtjev za priznavanje i izvršenje svoje odluke od 17. siječnja 2020. sudu koji je uputio zahtjev, odnosno Sądu Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Općinski sud gradske četvrti Centar u Łódźu, Poljska), koja je postala konačna 28. veljače 2020. i kojom je osobi D. B. izrečena novčana kazna u iznosu od 92 eura zbog povrede prometnih propisa, odnosno prekoračenja dopuštene brzine, počinjene 5. siječnja 2020.

12 Dana 6. studenoga 2020. sud koji je uputio zahtjev postavio je CJIB-u pitanja o pravnom lijeku predviđenom u nizozemskim propisima protiv takve odluke i statusu tijela koje razmatra taj pravni lijek. Taj sud zaprimio je CJIB-ov odgovor 22. veljače 2021.

13 Osoba D. B. nije nazočila nijednoj od rasprava koje su održane 6. studenoga 2020., 8. prosinca 2020. i 23. veljače 2021. Također nije podnijela ni podnesak.

14 Sud koji je uputio zahtjev ističe da se, u skladu s nizozemskim propisima, novčana kazna koju je izrekao CJIB može osporavati pred državnim odvjetnikom u Nizozemskoj u roku od šest tjedana. U slučajevima u kojima se državni odvjetnik ne složi sa stajalištem dotične osobe, ona ima pravo podnijeti pravni lijek kantonrechteru (Sud, kantonski odjel, Nizozemska). Međutim, u slučajevima kada se predmet odnosi na novčanu kaznu u iznosu od 225 eura ili više, razmatranje predmeta pred takvim sudom uvjetuje se plaćanjem jamstvenog pologa u iznosu jednakom iznosu izrečene kazne.

15 U tim okolnostima sud koji je uputio zahtjev dvoji o pitanju može li se državnom odvjetniku, u smislu nizozemskih propisa, priznati da je „sud koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima” u smislu članka 1. točke (a) podtočke ii. Okvirne odluke 2005/214.

16 Navedeni sud koji je uputio zahtjev smatra da se, uzimajući u obzir članak 3. i članak 20. stavak 3. Okvirne odluke 2005/214 te članak 6. UEU-a u dijelu koji se odnosi na zaštitu temeljnih prava, prilikom tumačenja članka 1. točke (a) podtočke ii. te okvirne odluke mora uzeti u obzir članak 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, potpisane u Rimu 4. studenoga 1950., i njezino tumačenje prihvaćeno u sudskoj praksi Europskog suda za ljudska prava.

17 U skladu sa sudskom praksom Europskog suda za ljudska prava, kako bi se očuvala pravičnost postupka, predmet mora ispitati nepristrani sud koji nije podređen izvršnoj vlasti (ESLJP, 23. lipnja 1981., Le Compte, Van Leuven i De Meyer protiv Belgije, CE:ECHR:1981:0623JUD000687875 i ESLJP, 29. travnja 1988., Belilos protiv Švicarske, CE:ECHR:1988:0429JUD001032883). Usto je u tom pogledu ključno da ne postoje pretjerane porezne ili pravne prepreke koje mogu ugroziti pristup takvom sudu.

18 Što se tiče tumačenja pojma „sud koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima”, iz članka 1. točke (a) podtočke ii. Okvirne odluke 2005/214, Sud je već presudio da se, kako bi se zaključilo posjeduje li tijelo predviđeno nacionalnim propisima značajke takvog suda, treba procijeniti sve elemente, kao što su njegova utemeljenost na zakonu, stalnost, svojstvo obvezne nadležnosti, kontradiktorna priroda postupka, primjena pravnih pravila, te njegova neovisnost (presuda od 14. studenoga 2013., Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, t. 32.).

19 Što se tiče zahtjeva neovisnosti sudova, on sadržava dva aspekta. Prvi aspekt, vanjske prirode, znači da predmetno tijelo posve samostalno izvršava svoje funkcije a da se pritom ni u kojem pogledu ne nalazi u hijerarhijskom ili podređenom odnosu i da ne prima naloge ili upute ikoje vrste te da je tako zaštićeno od vanjskih utjecaja ili pritisaka koji mogu narušiti neovisnu prosudbu njegovih članova i utjecati na njihove odluke (presuda od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 63.).

20 Drugi aspekt, unutarnje prirode, odnosi se na „nepristranost” te ima za cilj osiguranje jednakog odmaka od stranaka u sporu i njihovih odnosnih interesa u pogledu predmeta spora (presuda od 25. srpnja 2018., Minister for Justice and Equality (Nedostaci u pravosudnom sustavu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, t. 65.).

21 Konkretnije, Sud je odlučio o pitanju može li se nacionalnom državnom odvjetniku priznati da je „pravosudno tijelo koje izdaje uhidbeni nalog” u smislu članka 6. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (SL 2002., L 190, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 3., str. 83. i ispravak SL 2013., L 222, str. 14.), kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP. On je isključio takvu mogućnost u slučajevima u kojima državno odvjetništvo države članice koje je, u okviru donošenja odluke o izdavanju europskog uhidbenog naloga, izravno ili neizravno izloženo riziku podređenosti nalozima ili pojedinačnim uputama izvršne vlasti, poput ministarstva pravosuđa (presuda od 27. svibnja 2019., OG i PI (Državna odvjetništva u Lübecku i Zwickauu), C-508/18 i C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, t. 90.).

22 Istodobno, Sud je presudio da je „sudska odluka” u smislu članka 1. stavka 1. Okvirne odluke 2002/584 odluka o izdavanju europskog uhidbenog naloga koju donese državno odvjetništvo države članice pod uvjetom da je navedeni europski uhidbeni nalog nužno potvrdio sud koji provodi neovisan i objektivan nadzor ispunjenosti pretpostavki za izdavanje i proporcionalnosti tog uhidbenog naloga (presuda od 9. listopada 2019., NJ (Državno odvjetništvo u Beču), C-489/19 PPU, EU:C:2019:849, t. 49.).

23 Sud koji je uputio zahtjev smatra da se, uzimajući u obzir tu sudsku praksu i položaj državnog odvjetništva u nizozemskom pravnom poretku, ono ne može smatrati „sudom koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima” u smislu članka 1. točke (a) podtočki ii. i iii. Okvirne odluke 2005/214.

24 U tom pogledu on naglašava važnost mogućnosti, predviđene u tim odredbama, da se predmet iznese pred sud koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima u slučajevima u kojima je odluka kojom se utvrđuje krivnja dotične osobe i izriče sankcija potpuno automatizirana, a nacionalno tijelo koje donosi tu odluku samo provjerava podatke vlasnika vozila i prosljeđuje toj osobi dokument generiran informatičkim sustavom.

25 Što se tiče nizozemskog propisa prema kojem se, kada državni odvjetnik ne prihvati pravni lijek koji je dotična osoba podnijela protiv CJIB-ove odluke, potom može podnijeti pravni lijek kantonrechteru (Sud, kantonski odjel), on ne može ispuniti zahtjev propisan u članku 1. točki (a) podtočki ii. Okvirne odluke 2005/214, prema kojem se odluka tijela države izdavateljice koje nije sud može pobijati pred „sudom koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima”.

26 Naime, tom okvirnom odlukom predviđa se mogućnost podnošenja pravnog lijeka izravno sudu a da nije prvotno potrebno iscrpiti bilo koji drugi postupak.

27 U tom pogledu iz presude od 14. studenoga 2013., Baláž (C-60/12, EU:C:2013:733, t. 46.) proizlazi da pristup sudu nadležnom posebno u kaznenim stvarima u smislu Okvirne odluke 2005/214 ne može biti uvjetovan postavljanjem nemogućih ili pretjerano teških uvjeta.

28 Usto sud koji je uputio zahtjev utvrđuje da se, u skladu s nizozemskim propisom, u slučajevima kada je izrečena novčana kazna u iznosu od 225 eura ili više, sudsko razmatranje pravnog lijeka uvjetuje time da dotična osoba plati jamstvo u iznosu jednakom iznosu te kazne. Međutim, to postupovno pravilo moglo bi biti prepreka koja odvraća državljanina države članice od toga da podnese pravni lijek u državi članici izdavanja.

29 U tim je okolnostima Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi (Općinski sud gradske četvrti Centar u Łódźu, Poljska) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Ispunjava li odluka o izricanju novčane kazne koju je donijelo nizozemsko središnje upravno tijelo određeno na temelju članka 2. Okvirne odluke [2005/214], protiv koje se može podnijeti pravni lijek državnom odvjetništvu koje je organizacijski podređeno Ministarstvu pravosuđa, kriterije ‚odluke protiv koje se može podnijeti pravni lijek sudu koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima’ u smislu članka 1. točke (a) podtočke ii. Okvirne odluke?

2. Može li se kriterij da se protiv odluke kojom se izriče novčana kazna može podnijeti pravni lijek ‚sudu koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima’ smatrati ispunjenim ako je podnošenje pravnog lijeka Sudu, kantonskom odjelu, moguće tek u sljedećoj fazi postupka, odnosno nakon što ga je odbio državni odvjetnik, a osim toga u određenim slučajevima podrazumijeva plaćanje naknade jednake izrečenoj kazni?”

O prethodnim pitanjima

30 Svojim pitanjima, koja valja ispitati zajedno, sud koji je uputio zahtjev u biti pita, kao prvo, treba li članak 1. točku (a) podtočku ii. Okvirne odluke 2005/214 tumačiti na način da odluka kojom se konačno izriče novčana kazna fizičkoj osobi, koju donese tijelo države izdavateljice koje nije sud za kazneno djelo prema pravu države izdavateljice, jest „odluka” u smislu te odredbe u slučajevima u kojima se propisima navedene države članice predviđa da pravni lijek protiv te odluke, kao prvo, ispituje državni odvjetnik koji je organizacijski podređen ministru pravosuđa, a potom se dotična osoba može obratiti sudu koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima ako

taj državni odvjetnik donese odluku kojom se odbija taj pravni lijek. Kao drugo, sud koji je uputio zahtjev pita treba li tu odredbu tumačiti na način da je dotična osoba imala „mogućnost iznijeti predmet pred sud koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima" u smislu te odredbe u slučajevima u kojima se, u skladu s propisom države članice izdavanja, kada je izrečena novčana kazna u iznosu od 225 eura ili više, sudsko razmatranje pravnog lijeka uvjetuje time da ta dotična osoba plati jamstvo u iznosu jednakom iznosu te kazne.

31 Uvodno valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 5. stavkom 1. tridesettrećom alinejom Okvirne odluke 2005/214, ako su određene kao kažnjive u pravu te države članice, radnje ponašanja kojim se krše prometni propisi imaju za posljedicu priznanje i izvršenje odluke pod uvjetima iz te okvirne odluke i bez provjere dvostruke inkriminiranosti.

32 Člankom 1. točkom (a) podtočkom ii. Okvirne odluke, pojam „odluka" definira se kao „konačna odluka kojom se nalaže plaćanje novčane kazne fizičkoj ili pravnoj osobi ako je odluku donijelo tijelo države izdavateljice koje nije sud za kazneno djelo prema pravu države izdavateljice, pod uvjetom da je dotična osoba imala mogućnost iznijeti predmet pred sud koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima".

33 U skladu s člankom 1. točkom (a) podtočkom ii. Okvirne odluke, „odluka" je i „konačna odluka kojom se nalaže plaćanje novčane kazne fizičkoj ili pravnoj osobi ako je odluku donijelo tijelo države izdavateljice koje nije sud, za radnje koje su kažnjive sukladno nacionalnom pravu države izdavateljice zbog činjenice da su povrede pravnih pravila, pod uvjetom da je dotična osoba imala mogućnost iznijeti predmet pred sud koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima".

34 Kao što to proizlazi iz spisa podnesenog Sudu i, osobito, potvrde iz članka 4. Okvirne odluke 2005/214 priložene CJIB-ovoj odluci koja je predmet glavnog postupka, osobi D. B. izrečena je novčana kazna za kazneno djelo prema pravu države članice izdavateljice, odnosno za ponašanje kojim se krše prometni propisi, kako su definirana pravom navedene države članice.

35 Iako se u tim okolnostima primjenjuje članak 1. točka (a) podtočka ii. Okvirne odluke 2005/214, a ne članak 1. točka (a) podtočka iii. te okvirne odluke, te dvije odredbe ipak zahtijevaju istim tekstom da dotična osoba mora imati „mogućnost iznijeti predmet pred sud koji je nadležan posebno u kaznenim stvarima".

36 U vezi s pitanjem, na prvom mjestu, jamči li se pravo na žalbu iako postoji obveza poštovanja prethodnog upravnog postupka prije nego što slučaj ispita sud koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima u smislu Okvirne odluke 2005/214, Sud je već presudio da članak 1. točka (a) podtočka iii. te okvirne odluke ne propisuje izravno upućivanje slučaja takvom sudu (vidjeti u tom smislu presudu od 14. studenoga 2013., Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, t. 45.).

37 S obzirom na to da se Okvirna odluka 2005/214 također primjenjuje na novčane kazne koje određuju upravna tijela, može se zahtijevati prethodno postojanje upravne faze, sukladno osobitostima sudskih sustava država članica. Međutim, pristup sudu nadležnom posebno u kaznenim stvarima u smislu Okvirne odluke ne može biti uvjetovan postavljanjem nemogućih ili pretjerano teških uvjeta (presuda od 14. studenoga 2013., Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, t. 46. i navedena sudska praksa).

38 U vezi s pitanjem, na drugom mjestu, opsega i prirode nadzora koje provodi sud kojem slučaj može biti upućen, on mora imati jasnu nadležnost za ispitivanje predmeta u svemu što se tiče kako pravnih tako i činjeničnih pitanja, a posebno treba imati mogućnost ispitivanja dokaza i na toj osnovi utvrđivanja kako odgovornosti odnosne osobe tako i primjerenosti kazne (presuda od 14. studenoga 2013., Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, t. 47.).

39 Kao što to proizlazi iz odluke kojom se upućuje zahtjev, neovisno o činjenici da, u skladu s nizozemskim propisom, pravni lijek protiv CJIB-ove odluke kojom se izriče novčana kazna ispituje državni odvjetnik koji je organizacijski podređen ministru pravosuđa, tim propisom predviđa se da dotična osoba može odluku tog državnog odvjetnika pobijati pred kantonrechterom (Sud, kantonski odjel).

40 U tim okolnostima, a da pritom nije nužno ocijeniti je li državni odvjetnik nadležan za ispitivanje pravnog lijeka protiv CJIB-ove odluke kojom se izriče sankcija za ponašanje kojim se krše prometni propisi „sud koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima”, u smislu članka 1. točke (a) podtočke ii. Okvirne odluke 2005/214, valja ispitati je li kantonrechter (Sud, kantonski odjel) iz prethodne točke takav sud.

41 U tom pogledu valja podsjetiti na to da pojam „sud koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima” iz navedene odredbe predstavlja autonomni pojam prava Unije te ga treba tumačiti na način da se navedeni pojam odnosi na svaki sud koji primjenjuje postupak koji u bitnome ima karakteristike kaznenog postupka i, osobito, ima punu nadležnost i provodi postupak poštujući odgovarajuća procesna jamstva u kaznenim stvarima (vidjeti u tom smislu presudu od 14. studenoga 2013., Baláž, C-60/12, EU:C:2013:733, t. 39. i 42.).

42 Sud, koji mu treba dati korisne odgovore, ovlašten je dati upute na temelju spisa glavnog postupka kao i očitovanja koja su mu podnesena, tako da omogući nacionalnom sudu donošenje odluke u konkretnom predmetu koji se pred njim vodi (vidjeti po analogiji presudu od 26. siječnja 2021., Szpital Kliniczny im. dra J. Babińskiego Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w Krakowie, C-16/19, EU:C:2021:64, t. 38.).

43 U ovom predmetu, kao što proizlazi iz spisa koji je podnesen Sudu, kantonrechter (Sud, kantonski odjel) iz točke 39. ove presude može odlučivati o pravnim i činjeničnim pitanjima te o proporcionalnosti izrečene kazne u odnosu na počinjeni prijestup jer postupak pred tim sudom poštuje odgovarajuća procesna jamstva u kaznenim stvarima. Konkretno, ta jamstva odnose se na način na koji se dotična osoba obavještava o dokumentima u vezi s predmetom, saslušanju na javnoj raspravi na koju je dotična osoba pozvana, mogućnosti da mu se pomaže ili da ga se zastupa, saslušanju svjedokâ i stručnjakâ te uzimanju prevoditelja.

44 Stoga navedeni kantonrechter (Sud, kantonski odjel) valja okvalificirati „sudom koji ima posebnu nadležnost” u smislu članka 1. točke (a) podtočke iii. Okvirne odluke 2005/214.

45 Što se tiče okolnosti koju navodi sud koji je uputio zahtjev, a prema kojoj se, u skladu s nizozemskim propisom, u slučajevima kada je izrečena novčana kazna u iznosu od 225 eura ili više, sudsko razmatranje pravnog lijeka uvjetuje time da dotična osoba plati jamstvo u iznosu jednakom iznosu te kazne, ona je irelevantna u ovom predmetu. Naime, valja utvrditi da je u glavnom postupku novčana kazna koju je CJIB izrekao osobi D. B. bila u iznosu od 92 eura.

46 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na postavljena pitanja valja odgovoriti da članak 1. točku (a) podtočku ii. Okvirne odluke 2005/214 treba tumačiti na način da odluka kojom se konačno izriče novčana kazna fizičkoj osobi, koju donese tijelo države izdavateljice koje nije sud za kazneno djelo prema pravu države izdavateljice, jest „odluka" u smislu te odredbe u slučajevima u kojima se propisima navedene države članice predviđa da pravni lijek protiv te odluke, kao prvo, ispituje državni odvjetnik koji je organizacijski podređen ministru pravosuđa, a potom se dotična osoba može obratiti sudu koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima ako taj državni odvjetnik donese odluku kojom se odbija taj pravni lijek, pod uvjetom da pristup tom sudu nije uvjetovan postavljanjem nemogućih ili pretjerano teških uvjeta.

Troškovi

47 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

Članak 1. točku (a) podtočku ii. Okvirne odluke Vijeća 2005/214/PUP od 24. veljače 2005. o primjeni načela uzajamnog priznavanja na novčane kazne, kako je izmijenjena Okvirnom odlukom Vijeća 2009/299/PUP od 26. veljače 2009., treba tumačiti na način da odluka kojom se konačno izriče novčana kazna fizičkoj osobi, koju donese tijelo države izdavateljice koje nije sud za kazneno djelo prema pravu države izdavateljice, jest „odluka" u smislu te odredbe u slučajevima u kojima se propisima navedene države članice predviđa da pravni lijek protiv te odluke, kao prvo, ispituje državni odvjetnik koji je organizacijski podređen ministru pravosuđa, a potom se dotična osoba može obratiti sudu koji ima nadležnost posebno u kaznenim stvarima ako taj državni odvjetnik donese odluku kojom se odbija taj pravni lijek, pod uvjetom da pristup tom sudu nije uvjetovan postavljanjem nemogućih ili pretjerano teških uvjeta.

Potpisi